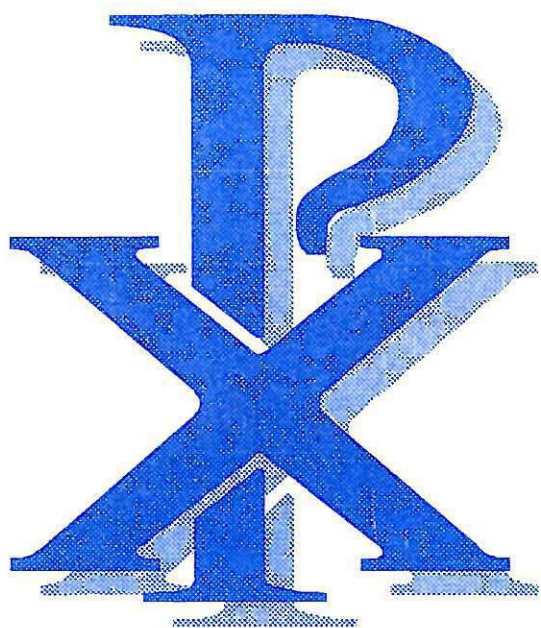

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Universální vědění-----	3
2. Láska duálů-----	7
3. Alternativní léčebné metody - homeopatie-----	11
4. Polarita, dobro a zlo-----	16
5. Dopis příteli-----	21

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Univerzální vědění

Univerzální vědění a vědomí je vysoký stav vnitřního vývoje. Na celé planetě zemi ho dosahuje jen několik zasvěcenců, o nichž svět nic neví, protože ten, kdo poznal, nemluví. Dozráli do univerzálního vědomí láskou, oddaností Bohu a láskou ke svým bližním. Jsou hlasateli vesmírného evangelia, pokorní, chudí, nejsou nic, ale jejich pravé bohatství nemá na zemi obdoby. Zapalují oheň lásky v srdcích nevědomých, činí je šťastnými poznáním, že marně uctívá Boha ten, kdo nemiluje a nectí ostatní.

Na tomto vývojovém stupni ztrácí láska hranice, které ji člověk vymezil a splývá s láskou kosmickou, jejíž projevem je celý univerzum.

Bránou k univerzálnímu vědomí není mozek, nýbrž dvě žlázy s vnitřní sekrecí: Hypofýza, podvěsek mozkový a epifýza, šišinka mozková. Epifýza leží v zadní, hypofýza v přední mozkové části. Jsou nazývány orgány šestého smyslu. Energeticky jsou zvláště silně spojeny s temenní čakrou a s tzv. duchovním okem člověka v důlku mezi očima. Jejich energetický charakter je tvořen potenciálem kosmické energie.

Tyto dvě žlázy umožňují člověku porozumět kosmickým událostem, stojícím mimo rozumové vnímání. Tím není myšleno např. jasnovidectví nebo medialita, které jsou vázány na určité oblasti lidského vědomí.

Epifýza přejímá vyšší kosmické energie, rozvádí je jako oživující impuls do všech orgánů, povzbuzuje činnost duchovních center, čaker, a duševní vnímavost. Ke zvýšené činnosti obou žláz dochází meditací, vroucí, odevzdanou modlitbou a hlubokým spánkem. Obě žlázy jsou energetickým pramenem myšlenek míru, lásky a touhy po vyšším poznání.

Čím více je člověk schopen přemáhat převahu hmotného vědomí, které jejich aktivitu potlačuje, čím nezištnější lásku přináší svým bližním vstříc, tím rychleji nachází cestu ke spojení s univerzálním kosmickým vědomím a vědění. Každá životní buňka je vibrující částí kosmického celku, který jsme sice schopni v okamžicích zesíleného intuitivního vnímání cítit, ale pokud jsme vázáni tělesným, nižším já, nejsme ho schopni vnímat. Univerzální vědění vychází z poznání, že dominantním faktorem všeho života je duch.

Lidský hmotný život, který člověk považuje za vrchol kosmické existence, je relativní stav, jen dočasná iluze na vývojové cestě člověka ke splynutí s Absolutnem.

Zvýšenou aktivitu hypofýzy a epifýzy umožňuje i lidská fantazie. Čím větší fantazie je člověk schopen, tím silnější je jeho rozpětí do prostorů mimo hranic rozumu. Je zárodečným stavem nových poznatků a děl. Její energetické formy jsou skutečnosti, přicházející z neznámých dimenzí a sfér, jejichž krása a hodnota odpovídá tomu, jak hluboce je člověk schopen pohroužit se do světa představivosti, jehož obrazy tvoří podstatu lidské kreativity. Ty jsou vedeny do mozku a je-li síla epifýzy dostačující, kvituje je rozumové vědomí jako fakty, které „mohou být“. Stejná síla umožňuje např. i mediálním jedincům a lidem se zesíleným intuitivním citěním vniknout hlouběji do vyšších životních prostorů a přijímat cizí myšlenky a představy ve formě, kterou rozumové vědomí toleruje.

Rozvoj fantazie, zesilování představivosti v pozitivním smyslu, má velký výchovný význam pro děti v útlém věku. Podporuje vývoj jejich inteligence, morálky a kreativity. Zdůrazňuje důležitost fantazie pozitivní, tvořící. Fantazie negativní je jejím opakem. Tuto skutečnost by si měli uvědomit rodiče při volbě televizních programů, četby a her.

Děti často vyprávějí o svých snech a představách. Jsou zakotveny v jejich vědomí jako realita, kterou nemá dospělý člověk nepromyšlenými slovy ničit. Mnohdy je dětská fantazie skutečnosti blíže než rozumem zkreslená představivost dospělého. Pokud nezíská rozum nadvládu nad vnitřním životem dítěte, mají velmi silný vliv na jeho představivost poznatky z dimenze, ve které žilo před svým zrozením. Astrální vnímavost dítěte není ještě potlačena vlivem hmotného životního prostředí a rozumovou aktivitou a umožňuje mu vidět a hovořit se svým andělem strážným, se skřítky a vílami, astrálními bytostmi, žijícími ve volné přírodě ap.

Malé dítě neví, co je smrt. Setkává se se svou mrtvou babičkou nebo matkou, přijímá jejich rady a dospělí hovoří o fantazii a duševní abnormalitě dítěte, kárají je a zakazují mu další „vymýšlení a lhaní“. Nejsou si vědomi, že okrádají své dítě o jednu z nejkrásnějších a nejceněnějších životních fází, vedoucí k rozvoji kreativity a duševní struktury budoucí osobnosti. Fantazie dítěte by

neměla být potlačována, nýbrž rozvíjena. Čtením pohádek, vyprávěním, rozhovory o obrazech, o kráse a skutečnosti anděla strážného. Přesvědčení o realitě tohoto průvodce dává dítěti i v dobách osamocení pocit bezpečí, jistoty, že není samo, vytváří základ jeho morálního citění a charakteru. Dítě nechce dělat nic zlého, aby nebyl „andělíček strážníček“ smutný. Víra v dobro a krásu formuje jeho charakter a životní názory, společenské vztahy ke spolužijícím, přístup k umění ap.

Fantazií jsou aktivovány i síly ducha. Čím více pocitů jsme schopni v dětské duši probouzet, tím intenzivnější a bohatší je jeho vnitřní život. Čím hlouběji prožívá dítě vyprávěné nebo předčítané pozitivní děje, tím silnější je energetické záření vyššího světla v jeho auře, které prosvětluje vytvářející se duševní strukturu příští osobnosti. Čím racionálnější a citově chudší je okolí dítěte a jeho vnitřní svět, tím omezenější je příjem tohoto světla. Čisté pocity a fantazie jsou plápolající plamen v lidské duši pro celý život, je-li již v dětství zapálen a posilován pozitivním příkladem rodičů a životního prostředí.

Fantazie nezná slova „nikdy“ nebo „to není možné“. Bráníme-li se fantazii, vážeme se jen na pozemské dimenze prostoru a času, uzavíráme se příjmu kreativních myšlenek a představ z vyšších sfér, prameni, z něhož vychází růst a zrání.

I myšlenky a představy, které považujeme za nesmyslné, mají svůj význam. Zvyšují aktivitu epifýzy, kterou lze zlepšit i následujícím cvičením: Soustředíme se na světlý bod v mozku a sledujeme, jak se jeho světlo rozšiřuje a sílí, až zahaluje celou hlavu.

Každá mozková buňka je samostatný celek, v němž vibrují gigantické síly, připravené sloužit člověku. Člověk, podřízený dominanci rozumu, je není schopen vnímat. Přesto se jejich energie neztratí. Po smrti se spojují s ostatními energiemi vesmíru, zatímco hmotný obal duše a ducha, tělo, se rozpadá a vrací do země.

Měli bychom se učit zacházet s vnitřními silami, abychom je mohli využívat. Předně na ně musíme věřit a zvýšenou aktivitou epifýzy a hypofýzy je rozvíjet. To, co chceme, je možné pomocí fantazie a představ vstěpovat Vyššímu vědomí. Ale o tom, co chceme, je nutno rozhodovat nesobecky, moudře, s láskou a ohledem na ostatní spolužijící.

Fantazie je tvůrčí dynamikou života. Je schopná zázraků, ale i zázraky a fantazie podléhají karmické zákonitosti. Proto by měly být

vždy pozitivní a kontrolovány otázkou, nakolik pomáhají nebo škodí nejen mně samotnému, ale i ostatním.

Epifýza a hypofýza pomáhají člověku přijímat působení ducha, poskytují možnost kontaktu s astrálními světy, umožňují vnímání doposud neznámých barev, forem a tónů. Čím vyšší je činnost epifýzy a hypofýzy, tím vyšší je astrální vnímání člověka a možnost spojení se s jeho Vyšším Já. Ozvěny tohoto vysokého vědomí jsou nám známy např. ve formě svědomí.

Zavřeme-li oči a soustředíme se na naše Vyšší Já, dochází zesílenou aktivací obou žláz k proudění čistých, posilujících kosmických energií do aury. Zavřené oči nesymbolizují slepotu. Naopak, umožňují silnější proudění čistých sil a necháme-li jimi v představě proudit světlo, obohacují náš zrak schopností intuitivně vidět skutečnosti nám doposud neznámých sfér.

Jestliže necháme se zavřenýma očima proudit do našeho vědomí lásku, přijímáme její působení jako vibraci překrásných tónů, melodii neviditelného instrumentu.

Lidská fantazie, představy a sny jsou mluvou duše, jejího cítění a hledání. Mají nesmírnou sílu, která pomáhá nést tíhu životního kříže s lehkostí a trpělivostí. Většina z nás vnímá tento kříž jen jako utrpení, ale jeho pravým smyslem je vzkříšení. Vzkříšení lidského ducha přichází v okamžiku, v němž si uvědomíme, že jsme světlem milionů světél, jejichž sílu v sobě nosíme již eóny a přesto bloudíme tmou nevědomosti, protože jsme doposud nenalezli cestu ke světlu a lásce.

Láska duálů

Bůh stvořil člověka ve dvojicích, duálech, jako bytosti čisté, ale ne dokonalé, bytosti, vybavené atributem svobodné vůle, která jim umožňuje vlastní rozhodnutí mezi dobrem a zlem. Nebyly rozděleny na muže a ženy, nýbrž vytvářely androgynní osobnost, stmelenou láskou, harmonií a silným pocitem vzájemnosti. Doplňovaly se ve svých vlastnostech a schopnostech, pocít jejich sounáležitosti byl neporušitelný.

Proviněním proti Božské zákonitosti se některé duály vyřadily z Božského celku. Hmotnou manifestací byly určité prvky původně androgynní bytosti rozděleny. Tím došlo k roztržení duálního svazku, ke vzniku žen a mužů, kteří však zůstávají až do opětného duálního spojení částí druhé duše, která prochází někde v univerzu svým evolučním cyklem.

Po rozdělení nastoupily duály dlouhou cestu vývojového procesu ke znovudosažení vnitřní čistoty, která jim umožňuje opětné spojení. Někdy se oba duály neprovinily ve stejné míře a proto může mít tento cyklus pro oba jedince rozdílné formy a trvání, může probíhat v rozdílných životních prostorech, na planetách s hmotnou nebo polohmotnou strukturou.

Stesk a touhu po opětném spojení prožívá i duál, který se neprovinil. Zůstal a zůstává až dodnes v původních životních prostorech, odkud se snaží pomáhat svému druhému Já v jeho duchovní evoluci, např. jako duchovní průvodce. Někdy se dobrovolně inkarnuje, aby ho přivedl na správnou duchovní cestu, která zkracuje vzdálenost vzájemného odloučení.

Duály, které se provinily ve stejné míře, nastoupily svůj očišťující evoluční cyklus společně, ale vlivem rozdílného, osobního vývojového tempa a intenzity dalšího negativního zatížení zůstal brzy každý sám. Na zemi bychom řekli: „Ztratili se z očí.“

Co však neztratily, je nedefinovatelný vnitřní stesk a touha po lásce, kterou celé životy hledají, ale která nepřichází. Stesk, který nás, rozdělené duály, v okamžicích vnitřního ztišení zahluje jako jemný opar mlhy zasněnou podzimní krajinu, stesk po lásce, která je jiná než všechen pocit, který jsme doposud poznali a o níž víme, že někde čeká. Kde? Hledáme ji, ale nenacházíme. Je nevědomou

touhou po odloučeném duálu a bude uspokojena až naším opětovným spojením.

Tak jako není člověk, který ztratí svou vlast, schopen jí zapomenout tím, že je od ní vzdálen, neodchází ani stesk po lásce duálu, se kterou se jen málo z nás v inkarnačních cyklech znovu setkává. Ten, kdo žije v zajetí smyslů, utlumuje tento stesk střídáním partnerů. Ale to svědčí o tom, že se na hledání pravé lásky podílí jen jeho tělo, ne duch a duše. Duch a duše ještě dostatečně neprocitly, jejich senzitivita je stále znovu přemožena hmotnými vlivy, které utlumují pláč duše.

Setkání provinilých duálů ve stejném inkarnačním cyklu nejsou častá, ale možná. Pak je vzájemná přitažlivost těchto duší tak silná, že pro ni neplatí všeobecně uznávané morální představy a neporušitelnost rámce konvenčních zvyklostí. Jako příklad lze uvést vztah Kleopatry a Marka Antonia, dalším příkladem může být Perikles a Aspasia, Lady Hamilton a Lord Nelson, Maria Stuart a Lord Bothwell, Kateřina Veliká a kníže Potěmkin, Shelly a Godwin nebo Dante a Beatrice.

Biblickým příkladem lásky duálů je vztah Izáka a Rebeky. Později láska Pythagora a jeho mladé ženy Theoclei. To je jen několik příkladů historických osobností, ale jdeme-li životem s očima otevřenýma, najdeme třeba i ve svém okolí spojení duálů, která nejsou v životě častá, ale tak nápadná vzájemnou harmonií, odevzdaností a vše odpouštějící nezištnou láskou, že je nelze přehlédnout. O těchto manželstvích se říká, že byla uzavřena v nebi. Michelangelo, vysoce senzitivní umělec, nazýval Vittorii Colonna svou nebeskou průvodkyní.

Existují i manželství duálů, která probíhají bouřlivěji. Každá lidská osobnost je vybavena jiným charakterem, ale i u těchto manželů je pocit sounáležitosti a lásky tak silný, že překonají všechny těžkosti a manželství nekončí rozchodem.

Vedle manželství duálů existuje ještě spojení duší v manželství karmickém. Tato spojení jsou na zemi nejčastější a mají za úkol vyrovnat společně prohřešky a morální nedostatky obou partnerů z minulých životů. Nejsou duální párem, ale musejí projít společně životem, aby se učili nezištnosti, obětavosti, věrnosti a odčinili bezpráví, způsobená příbuzenstvu a příslušníkům rodiny, do níž se rodí.

Setkání, která vedou k manželskému svazku, nevznikají náhodně. Jsou setkáním dvou duší, jejichž posláním je splnění společných úkolů, které si před svou inkarnací předsevzaly. Unáhlené, nepromyšlené rozvody, vycházející často z egoizmu, nedostatku tolerance a dobré vůle k harmonickému soužití. Jsou přerušením úkolu, který musí být dokončen v některém z životů příštích.

Manželská nevěra je téměř vždy karmickým zatížením pro budoucnost provinilého se partnera. Dokazuje zdůrazněný egoizmus a nevládanou požívačnost. Karmickým příkladem nevěry z minulých životů je italský mnich Petrarca, který celý život miloval vdanou ženu, matku početné rodiny. Petrarca a Laura nehovořili o své lásce. Byli šťastni vědomím vzájemné životní blízkosti. Jejich láska, známá milovníkům klasické literatury všech zemí, byla láskou duálů, karmickým vyrovnáním a pramenem síly, vycházející z čistoty a odříkání.

Manželství a rodiny současnosti trpí zesílenými požadavky „nižšího já“ a opomíjením pocitu „my“. Někteří manželé nebo manželky se cítí oprávněni prosadit svoje egocentrické požadavky, ale zapomínají, že stejná práva má i partner, který není jejich osobním majetkem. Každý člověk, i nevyspělé dítě, musí být respektován jako samostatná osobnost, která potřebuje pro svůj vývoj volný prostor. Patří Tomu, kdo je stvořil, ale nikomu z nás.

Karmická manželství by měla být vedena společnou snahou o harmonické vztahy, nezištností, vzájemnou úctou partnerů a rostoucím idealizmem, který staví stále nové mosty pro budoucnost vlastní i celé rodiny. Bouřlivá, tělesnými pocity zdůrazňovaná láska přechází zkušenostmi a průběhem tvrdých životních bojů ve svazek vzájemné spolehlivosti a bezpečí, je-li schopna překonat požadavky, vycházející z ještě ne úplně překonané polygamie, polyandrie a egoizmu.

Mary Todd a Abraham Lincoln jsou příkladem karmického manželství, které se nevyznačovalo zvláště hlubokým porozuměním. Ale bylo vázáno silami charakteru a dobré vůle, které je stmelovaly v době nebezpečí v jeden celek a staly se podporou v době životních bojů.

Karmické manželství nemůže oba partnery uspokojit tak jako manželské spojení duálů. Každá životní změna vyžaduje nový životní program, čas k jeho zrání, trpělivost, toleranci, mnoho

dobré vůle a snahy o poznání jeho doposud skrytých stránek. Mějte trpělivost, nechte vyzrát svůj manželský svazek v ohni životních bouří a pak se teprve rozhodněte, zda je možná další společná cesta.

Mnozí vidí lásku jako produkt působení pohlavních žláz a pudu sebezáchovy. Manželství je pro ně tělesným svazkem, který lze kdykoliv zrušit a nahradit. Nevědí, že ke svazku dvou duší dochází zákonitostí vyšší než je zákonitost těla a hmoty. Ale kdo z nás je si dokonalosti pravé lásky vědom? Pokud žijeme na zemi, zůstává nám skryta, protože ji hledáme tělem a ne duší. Zůstává touhou a steskem po našem duálu, kterému jsme růstem vnitřní čistoty a lásky k ostatním životům stále blíží.

Každý, kdo s tebou života brázdou šel,
zanechal stopy ve tvé duši zpět.
Jak zrnko prachu všechno, co jsi sel
zůstává v jejích líchách pevně lpět.
Jde s tebou v života příští karusel
jak trest či dar a určuje tvůj svět.

Alternativní léčebné metody – Homeopatie

Vidíte měsíc na nebi ? Ano, ale jen zpola. Víme však, že je kulatý a krásný.

Stejně je tomu tak i s mnoha jinými věcmi, kterým nevěříme, protože je naše oči nejsou schopné vidět.

M. Claudius

Tvořivá intuice člověka je pomocníkem jeho evolučního cíle. Působí ve všech životních oblastech jako hnací síla vpřed, za novým poznáním. Lidstvo podléhá jejímu vnitřnímu tlaku od počátku své existence: dělat více, než jen to, co zákonitosti denního života od nás vyžadují.

Intenzita kreativity, projevu tvořícího ducha, je rozdílná. Určována duševní strukturou a individualitou člověka projevuje se téměř ve všech životních oblastech. Tím se člověk odlišuje od zvířete, které žije spokojeně a odevzdaně, má-li dostatek potravy, životního prostoru a příležitost k množení.

Jeden z nejkrásnějších životních cílů je zaměření lidské kreativity na pomoc ostatním spolužijícím. Vlivem pozemské polarity je život podřízen působení nemoci a zdraví, realitě těla a ducha. Fyzické tělo může být pochopeno ve své celistvosti jen tehdy, podílí-li se zájem člověka stejnou mírou i na jeho primérním životním faktoru, duchu a duši.

Tělo je hmotným životním faktorem. Duch se podílí na jeho stavbě a vytvoření životních orgánů, zajišťuje tělu existenční možnost příjmem životní kosmické síly a určuje individualitu člověka. Duše řídí aktivitu nervové struktury, pocity, reakce, procesy vnitřní harmonie a disharmonie, které se navenek projevují zdravím nebo nemocí.

Silver Birch, indiánský duchovní vůdce, léčitel a filosof potvrzuje: „Vývojem a posilováním duše se zdravě vyvíjí a sílí i fyzické tělo, které je duchu a duši podřízeno.“

V posledních letech se projevuje silný odklon od chemicko-fyzikální terapie k terapii spirituální a k homeopatii, jejímž cílem je

nejen odstanění potíží a bolestí, ale především zjištění pramene, z něhož vycházejí. Je známo, že každá nemoc vychází z duše a proto hledají alternativní léčebné metody její začátky primérně v duševní disharmonii. Spirituální léčba není mystérie a nečiní zázraky. Možné zázraky vycházejí z duše pacienta, je-li ochoten a schopen se svým léčitelem úzce spolupracovat. Tato spolupráce je v současnosti ztížena tím, že u lidstva převládají materialistické tendence. Přesto však přibývá, hlavně z řad mladé generace, stále více jedinců, kteří hledají spojení s podstatou života, duchem a volí pomoc přírodních léčitelů a homeopatů, zástupců alternativní medicíny.

Statistika průzkumů. zveřejněných BBC, vykazuje, že přes 90% obyvatel západních zemí se zajímá o spirituální léčbu. Tato léčba začíná změnou vnitřního programu nemocného, přeměnou negativního myšlení v myšlení pozitivní, ochranou před pocity závidění, nenávisti, strachu, sobeckosti, tělesného přetížení ap. Negativní pocity a vlastnosti, hlavně strach ve všech jeho nuancích, jsou nositeli silné, tělu nepříznivé energie. Není-li se jich tělo schopné pomocí duševní hygieny zbavit, brání se proti nim horečkou, záněty, nemocemi, hnisavými vředy ap. Není-li vylučování těchto škodlivých energií dostačující, ukládá je v těle ve formě nádorů a vnitřních vředů.

Homeopatie je léčebná metoda, která aktivuje nejen fyzickou, ale i éterickou část lidského těla. Není založena na chemické terapii, ale na používání určitých látek z oblasti minerální a rostlinné, substancí, získaných z těl zvířat a ve velmi malém množství na používání látek chemických.

Rozhodujícím metodickým principem homeopatie je „Similia similibus curentur“. Použití medikamentu, který u zdravého člověka způsobuje podobné tělesné potíže, jaké se projevují u nemocného pacienta. Tento princip není nový, je znám medicíně z oblasti očkování: naočkování bakterie tuberkulózy jsou ochranou proti onemocnění tuberkulózou ap.

Zakladatel homeopatie, Samuel Hahnemann (1755–1843) říká: „Každý působící lék dráždí lidské tělo formou jiného onemocnění. Napodobuji přírodu, jestliže léčím např. chronická onemocnění onemocněním druhým.“

Ne právě lehká pochopitelná teorie, ale použiji příkladu: Silná rýma se projevuje kapáním z nosu a slzením očí. Homeopatie ji léčí

Allinem, výtažkem z cibule, jejíž působení zná každá hospodyně. Při krájení cibule dochází k slzení očí a kapání z nosu. Symptomy nemoci rýmy jsou zesíleny stejnými symptomy. Vyvolávají zesílené reakce obranných látek těla a dochází k rychlejšímu uzdravení.

Základním požadavkem na lékaře – homeopata je důkladná znalost substancionálního základu používaných léků a jejich působení přímo na člověka, v protikladu k allopatii, která zkouší nejprve působení léku na zvířatech, než je předává člověku.

Typickým znakem homeopatických prostředků je jejich potence. Homeopatické preparáty jsou silně zředěné účinné látky. Hahnemann vyzkoušel jejich účinky nejen na sobě samém, ale i u mnoha dalších pacientů, než poznal, že jejich účinek je tím zřetelnější, čím více je zředil.

Příklad: Výtažek ze sušených kořenů arniky, arniková tinktura, je výchozí látkou pro další ředění. Určité množství arnikové tinktury je zředěno v poměru 1:9, přidáním devíti dílů alkoholu. Tím vznikne její první decimální potence D1. Je-li D1 opět zředěna devíti díly alkoholu, vznikne potence D2. Běžné potence jsou D1 – D5, střední potence D5 – D12. Ale existují homeopati, kteří dosahují léčebného úspěchu s potencemi D200.

Nejen pro pacienta, ale i pro léčitele samotného jsou tato fakta někdy těžko uvěřitelná. Jsou důkazem, že v oblasti homeopatie působí i jiná pravidla než ta, která vycházejí z mechanické kauzality rozumového myšlení. Živá těla jsou nositeli vnitřních „informací“, jejichž síla a bližší poznání jsou lidstvu doposud skryty.

Známý homeopat Dr. Artur Braun použil v televizním programu o homeopatii následující příklad: Položil nepoužitou, čistou kasetu na citlivou váhu. Vážila přesně 45 gramů. Na tuto kasetu nahrál Beethovenovu 9. Symfonii, „informaci“ a opět ji zvážil. Nevážila ani o jeden gram více než kasetu prázdná, ačkoliv její působení je tak obrovské, že může přivést do pohybu celý sál se stovkami posluchačů.

Informace ve smyslu přírodních věd neovlivňují váhu. Každý atom má určitou vibraci, která vyjadřuje jeho vlastnosti. To se opakuje i ve vyšších jednotkách, např. molekulách, krystalech a buňkách. Informace nemá váhu, ale má důležité fyzikální funkce, které jsou např. vyjádřené v termodynamickém zákoně entropie a v zákonech genetických.

Ve své knize „Homeopatická metodika“ píše Dr. Braun: „Homeopatické prostředky obsahují to nejdůležitější z rostlin: Jejich vnitřní „informaci“. Ta přechází z rostlinného těla přímo do příštího nositele, např. do alkoholu.“ Tato „informace“ zůstává neporušena ředěním rostlinných látek

Jedno zcela jednoduché vysvětlení působení vysokopotenčních homeopatických prostředků: Stojím s autem na frekventované křižovatce a čekám na „zelenou“. Jakmile se rozsvítí, rozjíždím se dále. Zcela obyčejná, denně se opakující událost. K jejímu harmonickému průběhu je zapotřebí splnit určité požadavky: soustředěná pozornost řidiče, jeho reakce na daný signál a dostatek pohonné látky.

Stejně je tomu s požadavky homeopatie. Homeopat musí nejprve čekat a pozorovat, kdy přijde signál začínajícího zlepšení pacientova stavu. Musí rozeznat správnost přicházejícího signálu a zásobit pacienta správnou „pohonnou látkou“, aby jeho tělo, „auto“, bylo schopno další cesty.

K tomu je zapotřebí důvěry a vědomé spolupráce pacienta.

Dr. Braun potřebuje několik dní ke stanovení správné diagnózy, nejen pomocí svých vědomostí a dlouholetých zkušeností, ale i pomocí dotazníku, který obsahuje více než tři sta otázek. Zodpovědný léčitel musí nejprve poznat duševní strukturu pacienta, aby se mohl přiblížit k možnému prameni nemoci, než přejde k určité terapii.

Je pochopitelné, že člověk se zvýšenou senzibilitou reaguje na homeopatické prostředky rychleji než např. člověk, jehož tělo je otupělé nadměrnou spotřebou alkoholu, kouřením nebo dlouhým otravováním těla chemickými prostředky. Tito lidé musí projít nejprve několikátýdenní pročistovací kúrou, než získají opět určitý stupeň potřebné tělesné senzibility.

Mnozí lidé zaměňují homeopatii s fytopatií, phytopathie - z řečtiny volně přeložený výraz pro „službu rostlin“. V protikladu k homeopatii používá fytopatie k léčbě výhradně jen substance rostlinné.

Stále více se snaží národy země poznat souvislost mezi mikrokosmem, který tvoří náš životní prostor a makrokosmem, univerzem, celkem, jehož jsme neoddělitelnou částí. To je správné, ale stejnou intenzitou by měl člověk věnovat poznání sama sebe, aby byl schopen podřídit svůj život prioritě ducha a lásky, vedoucím faktorům všeho životního dění. Bez tohoto poznání

zůstanou pro nás vyšší poznatky uzavřeny, stejně jako pláč vlastní duše, který se projevuje nemocemi a tělesnou slabostí.

Literatura:	Harry Edwards:	Spirit Healing
	Theo Ott:	Sie leben mit sechsten Sinn, Verlag Zürich/St. Gallen, 1985

Anthony de Mello: „One Minute Nonsense“
Gurajat Sahytia Prakash, Anand, 1992

„Náboženské přesvědčení není ukazovatelem. Je vztyčeným prstem, který chce upozornit na něco, co leží mimo dosah lidského rozumu.

Někteří z nás jsou schopni tento prst jen pozorovat. Jiní jsou zaměstnáni jeho cucáním nebo ho potřebují k zakrytí očí. To jsou horlivci, kteří vědomě zůstávají slepí.

Jen málo je těch, kteří drží prst tak daleko před očima, aby byli schopni vidět i to, co je za ním. Ale nemají to lehké. To jsou ti tak zvaní nevěrci, protože si dovolili dívat dál než ostatní.“

Polarita, dobro a zlo

Polarita je stav dvou protichůdných pólů, dvě rozdílné stránky jedné a téže reality. Její platnost je omezena jen na hmotné životní prostory. Vyšší nadzemské dimenze znají pouze stav harmonie a dobra. Projevem pozemské polarity je život a smrt, zdraví a nemoc, světlo a tma, den a noc, radost a smutek, dobro a zlo, všechny život provázející protichůdné aspekty.

Pokud je člověk pozemské polaritě podřízen, zůstává dobro a zlo v jeho vědomí. Který z těchto komponentů převažuje, rozhoduje stupeň zralosti jeho ducha. Ale i nedobry člověk je nositelem dobra a opačně.

Nejúčinnějším bojem proti zlu je kontrola myšlení, slov, činů a poznání sama sebe. To není lehký požadavek, ale pokud ho nesplníme, zůstáváme slepými otroky chyb a slabostí, vytváříme si stále novou karmu a podléháme nutnosti dalších inkarnací na nízkou vyvinutých planetách jako je země.

Chyby, nedobré vlastnosti a návyky sice odsuzujeme, ale jen u ostatních. Slabosti vlastní si někdy přiznáme, ale najdeme pro ně vždy důvod a omluvu. Z osobních zkušeností vím, jak dlouho to trvá, než poznáme, že přijímáme své spolužijící tak, jací jsme sami. Změní se, jakmile se změním my.

Kdo něco vyžaduje, musí ukázat, jak to sám dělá. Kdo vyžaduje lásku, musí být schopen lásku dát. Kdo vyžaduje toleranci a odpuštění, musí sám tolerovat a odpouštět.

Přechod od zla k dobru začíná myšlenkou. Z myšlenky roste vůle a vůli následují činy. Má-li člověk silnou vůli činit dobro, přeměňuje svůj podíl zla ve světelnou energii dobra tak dlouho, až dojde k jeho úplnému přepólování. Rozhodující úlohu má kontrola myšlení. Ne právě potěšující je skutečnost, že většina lidí nejen kontrolu svého myšlení a jednání neprovádí, ale ani nezná. Jejich představy a skutky jsou zaměřeny na hmotný prospěch, požitky a vnější rozumová poznání. Rozumové vědomí bojuje proti změně ustálených zvyklostí, proti obratu myšlení a jednání, takže člověk podléhá stále znovu starým chybám. Ale není důležité, kolikrát upadne, má-li vůli okamžitě vstát a jít novou cestou dál.

Pozitivní impulzy ducha musí být posíleny vůlí, nechceme-li zůstat otrokem nepříznivých myšlenek a činů, které karmicky zatěžují

naše příští životy. Často zastíráme své chyby úmyslnou nevědomostí a pokrytectvím: „To jsem přece udělal jen pro tvoje dobro...“, „...nemohu říct pravdu, abych někomu neublížil...“ a pod. Je nutné lhát? Mnohdy je pravda pro obě strany mnohem prospěšnější než výmluvy a lži. Pravdu lze kdykoliv vyslovit, volíme-li správný tón a formu slov, zesílených porozuměním a láskou. Temné energie lží rostou s každou nepravdivou myšlenkou a slovem stále víc a otravují duševní atmosféru toho, kdo je vymýšlí, ale i jeho okolí. Lež nelze dlouho skrývat. Odhaluje se dříve nebo později sama a její důsledky jsou společensky i osobně nepříznivé.

Nedobré myšlenky nestačí potlačit. Je nutné s nimi vědomě bojovat až k jejich úplnému odstranění. Potlačeny zůstávají v podvědomí a vracejí se při každé příležitosti stále znovu zpět. Jestliže s nimi vědomě bojujeme, jestliže před nimi neutíkáme do falešných představ a nezapíráme si je, jsme je schopni pomocí vůle přepólovat. Pak je jejich návrat rozhodným „ne“ okamžitě zamezen.

Myšlenky se nerozplynou v nic tím, že na ně zapomeneme, nýbrž shlukují se v silné energetické náboje v pozitivním i v negativním smyslu a rozpínají se do celé životní atmosféry. Každá země, každý národ jsou tak dobré jako jsou myšlenky jejich obyvatel. *Kdo nedovede ovládnout svoje myšlení, není schopen ovládnout svůj život. Co myslím, to jsem.*

Stejně je tomu se slovy. Nepromyšlené slovo může nárazem zničit všechno, co jsme dlouhý čas úsilovně budovali. Číňané vystihují důležitost rozvážné řeči příslovím: „Nejrychlejší kůň nedohoní ve zlosti pronesené slovo.“ Nebo: „Jednou vylitá voda se nevrátí do nádoby, z níž vytekla.“ I moudrá rada našich předků zrcadlí stejnou zkušenost: „Dvakrát měř, jednou řež!“ To platí nejen pro jednání, ale i pro mluvení. *Neříkejme všechno, co víme, ale buďme si plně vědomí všeho, co říkáme.*

Nectností a zlo vycházejí z duchovní nevědomosti, protože kdyby si byl člověk vědom jejich karmických následků, chránil by se před nimi. Většinou vycházejí ze zdůrazněného egoizmu, který potlačuje sílu vyššího duchovního vědomí, pramene pozitivních hodnot.

Mnoho nedobrych životních zkušeností si přisvojíme během současného života, ale některé si přinášíme z životů minulých. Jsou uloženy ve spodních vrstvách našeho duchovního vědomí a pokud proti nim rozhodně nebojujeme, vyrazí při nejbližší příležitosti stále znovu do vědomí denního. Často se ptáme, odkud se v nás to či

ono bere. Neptejme se, začněm raději s plnou vůlí všechno negativní z našeho života odstraňovat. Člověk je vybaven vůlí a inteligencí, je schopen rozhodovat, co je více či méně dobré a volit správný směr. Zlo je závislé na lidské vůli a zatěžuje každého jedince tím více, *čím více si je vědom toho, co dělá.*

Člověk zlý, schopný vraždy, týrání a nízkých činů všeho druhu, je většinou inkarnací duše z nejspodnějších astrálních vrstev. Tyto duše trpí následky svých činů a touží se znovu inkarnovat, aby pomocí vývojového procesu v lidském těle dosáhly zlepšení svého stavu. Na zemi propadávají opět zlu a je potřeba mnoha inkarnací, než najdou cestu lásky a dobra. *Hodnota dobra stoupá s těžkostí ho činit.*

Není-li člověk schopen rozlišovat mezi dobrem a zlem, měl by se řídit požadavkem: „*Nečiň ostatním to, co nechceš aby oni činili tobě!*“

Velmi účinným pomocníkem k získání přehledu vlastních dobrých a nedobrych skutků je kontrola průběhu celého dne večer před usnutím. Přiznejme si, co jsme dnes dobře nebo méně dobře udělali a usínejme s přesvědčením, příští den učiněné chyby neopakovat. Jestliže jsme někomu ublížili, musíme hledat cestu k odpuštění a smíření. Při této kontrole nesmí dojít k sebeomlouvání: „To je maličkost, to dělají všichni“, „To není moje vina, já jsem to myslel dobře“ ap.

Všechny přestupky jsou okamžitě registrovány naším duchovním centrem. U jedinců s pozitivně zesílenou duševní strukturou se hlásí formou svědomí tak dlouho, až jsou vyrovnány. Nedojde-li k vyrovnání, stávají se článkem karmického řetězu budoucího života.

Ve spánku stoupá astrální tělo člověka v doprovodu duchovního průvodce do nadzemských dimenzí, kde je posilováno. Zároveň jsou posílena i před spánkem učiněná předsevzetí, abychom je po návratu do denního vědomí mohli pomocí vůle realizovat. Stejně osvědčeným pomocníkem pro kontrolu chyb, nedobrych návyků a stále znovu se vracejících charakterových slabostí je list papíru, na němž si zaznamenáváme v průběhu dne učiněné nesprávnosti. Srovnáváním denních záznamů získáme přehled o plnění předsevzatých zlepšení, o jejich úspěchu, zhoršení či stagnaci. Obě

metody vyžadují pravdivost vůči sobě samému, trpělivost a vytrvalost.

Chyby jsou průvodcem člověka od samého počátku jeho odštěpení se z celku Božského vědomí. Návrat do tohoto celku a život v blaženosti jsou životním cílem všeho lidstva. Dosáhne ho vnitřní čistotou a poznáním, že vedoucí silou všech životů je duch. Negativní myšlenky, slova a skutky, chyby, provázené slzami všech, kterým ubližují, k tomuto cíli nevedou.

Cesta k vítězství ducha je cestou vítězství nad sebou samým. Cestou přemáhání, klopýtání, častého upadnutí, cestou trpělivosti a vytrvalosti, cestou víry, naděje a lásky. Něco nového začít znamená opustit staré. Všechno, co musí člověk opustit, způsobuje mu bolest, lítost, potíže. Nejen ztráta milovaných osob, věcí, domova, ale i starých návyků, zvyklostí a vlastností. Nové je většinou kontrastem odcházejícího a musí být zařazeno do nového vnitřního programu. Rozum však lpí na starých ustálených programech a brání se všemi silami proti všemu novému, proti každé změně. Proto je nutná v boji proti starým negativním návykům a vlastnostem vytrvalost, trpělivost, víra a vůle.

Vůle vychází z víry. *Víra v sílu ducha, víra v dobro a lásku, podpořeny silou vůle, jsou rozhodujícím faktorem na křižovatce dobra a zla.* Nejsem-li schopen věřit ve svůj cíl, zůstávám rozpolcen ve své vnitřní jednotě, ovládán strachem, nejistotou a pochybnostmi, které jsou protichůdným pólem všeho, co chci dosáhnout. *Vítězství dobra je vítězstvím víry, vůle a lásky.*

Doposud jsme hovořili o zlu, protože jeho podíl je v současném životě lidstva větší než dobro. Jak je tomu s dobrem? Zde není zapotřebí mnoho slov. Dobro je láska, která udržuje v pohybu světy, atomy, život přírody a hvězdy, je zákonem přitažlivosti mezi mužem a ženou, mezi dítětem a matkou, spojovacím článkem mezi národy. Stmeluje životy vesmírného celku. Je dynamikou životů, ale zůstává jen tam, kde nevládne sobectví, nenávisť, temnota duší a zlo.

Uvědomte si vaše nitro radostí a teplem naplňující pocit, který provází dobré skutky, a tížící prázdnotu, výčitky svědomí a vnitřní nespokojenost, průvodce nedobrych myšlenek, skutků a slov. Skutky vycházející z čistého srdce, činy lásky, vyzařují světelné energie, jejichž překrásné barevné nuance stoupají až do astrálních

světů, odkud se vracejí v život žehnající formě k člověku zpět. Každý dobrý čin, tak jako čin méně dobrý, je zaznamenán v životní kronice člověka. Její stránky se mu otevřou po přechodu do nadzemských sfér. Pak bude všechna radost z dobrých skutků zdvojnásobena, protože Tvůrce si nenechá nic darovat. Co činíme svým bližním, činíme Jemu.

Dobro je zárukou šťastného života budoucího. Karmický zákon ve své absolutní spravedlnosti odměňuje dobro dobrem. Učiněné zlo musíme pocítit a prožít, abychom pochopili jeho tíhu a bolest. Buďme vděční za tuto moudrost. *Karmické působení není trest, nýbrž cesta k vyššímu poznání.*

Symbolem polarity jsou vodorovná ramena kříže a jeho protilehlé koncové body, póly. Prostor mezi nimi představuje pozemský život, vědomí člověka, pohybující se mezi světlem a tmou, mezi plus a minus pozemské polarity. Splnutí obou pólů ve středu kříže symbolizuje splnutí protikladů a nový směr života. Života bez prostoru a času, strádání a bolesti, života mimo pozemskou polaritu.

Svislé rameno kříže je symbolem ducha, jeho zajištění ve hmotném prostoru země a jeho vzestup tam, odkud vyšel. Je symbolem vzkříšení a poznání.

„Mullahu, můžeš mně dnes odpoledne půjčit tvého osla?“ „Můj milý,“ odpovídá mullah, „ty víš, že pro tebe udělám všechno na světě, ale můj osel dnes není zde. Je venku, pracuje na poli. Je mi moc líto, ale snad to bude možné někdy jindy.“

„Ty dobrý, šlechetný příteli, děkuji za tvou ochotu. Jsem ti za ni vděčen a nezapomenu ji.“

Než došel Achmed ke dveřím, slyšel silné „já, já“ a překvapeně se obrátil: „Mullahu, co to slyším, tvůj osel je tady!“

Mullah zrudl hněvem a křičel: „Nevděčníku, řekl jsem ti přece, že osel tady není! Komu věříš víc, mně, mullahovi nebo hloupému křiku mého osla?“

Neříká vám tato orientální povídka nic ?

Dopis příteli

Milý příteli!

Děkuji Ti za milý dopis. Není pro mne, jak se domníváš, zklamáním a neznamená ztrátu našeho přátelství. Naopak, potěšil mne, protože vidím, že po našem posledním rozhovoru cítíš stále větší touhu po pravdě a bojuješ proti ustáleným představám svého podvědomí. To je velký krok vpřed. Nazvala bych ho duchovním probuzením.

Ke tvé první otázce: Bojuješ s primitivní představou Boha, zkreslenou člověkem k svému obrazu. Nenechej si stále znovu vsugerovat představu Boha těmi, kteří se spokojují vnějšími ceremoniemi a prázdnými slovy. Nedělej si ani představy vlastní. Bůh je duch, kterého nemůžeš vidět, ale můžeš Ho prožít. Najdeš Ho v sobě, v tichu vlastního nitra, v mlčení, v lásce ke všemu Jeho stvoření. Při našem posledním rozhovoru jsem hovořila o odpovědi Gustava Meyrinka na otázku, zda uvidíme Boha a vracím se k ní znovu: „Pak uvidíte Jeho očima sama sebe.“

Ale ty Ho hledáš kolem sebe, ve slovech a poznatcích ostatních. Boha nepoznáš a nekoupíš na trhu vnějšího života, nemůžeš Ho převzít od někoho druhého. V každém z nás je skryt ve formě jen nám přístupné a vhodné a cesta k Němu je cestou vnitřního ztišení a koncentrace.

Píšeš, že neustále tápeš mezi církevním a mystickým pojetím Boha a trpíš svými pocity. Rozumím Ti, znám toto rozpolcení, hledání, boj mezi vírou a nevírou. Dokazuje, že jsi ještě nezískal vnitřní stabilitu. Podléháš pocitům, které Tě zraňují, protože všechno přicházející je koncem všeho dřívějšího a člověk nerad uvolňuje a ztrácí. Musíš se oprostit od starých názorů a otevřít se novým poznáním, jinak se nedostaneš dál. Zatím se zavíráš a pochybuješ. Měj trpělivost a vytrvalost. Nic nepřichází hned a hledáš-li svého Tvůrce opravdově, přijde Ti brzy vstříc.

Tvé nezládnuté citové impulzy vycházejí z nedostatečné citové kontroly a jak jsi sám poznal, vedou Tě k činům, za které musíš často dlouho pykat, i když byly míněny dobře. Cit je důležitým pomocníkem duchovního růstu, ale musíš se naučit být jeho pánem. Prozatím jsi jeho otrokem. Při každém citovém nátlaku

přemýšlej: „Co mi přináší ? Pomůže mně samotnému, pomůže mým bližním ? Chce uspokojit slabosti mé vnější osobnosti nebo je pomocníkem, abych našel všechno to, co hledám ?“ Nekontrolované pocity, milý příteli, nejsou pomocníkem vpřed. Spíše nás strhávají zpátky.

Dbej na přísnou kontrolu svých pozitivních, ale i negativních pocitů. Mnohdy se rozplýváme v krásných pocitech a neuvědomujeme si, že více boří než staví. Stejně tomu může být opačně. Proto je kontrola pocitů pomocí moudrosti a lásky tak nutná. Jak Tě znám, okamžitě namítneš: „Ale já nejsem moudrý !“ Nevěř tomu! Každý z nás je vybaven moudrostí, láskou a svobodnou vůlí, základními atributy ducha. Jsme však pohodlní je hlouběji poznat a zabudovat do svého denního života. Pokus se o to ! Ale nezapomeň, že moudrost vychází z lásky. Neubližuje, pomáhá !

Ptáš se, kde začíná cesta k Bohu. V tobě samotném. Není to cesta lehká. Začíná tím, co Sokrates mínil slovy: „Poznej sama sebe !“ Začni s poznáváním svého myšlení. Z něho vycházejí slova a činy. Už jsi si jednou uvědomil, kolik věcí děláme automaticky, bez uvažování a v zapětí je zapomeneme ? Stejně je tomu s mluvením. Jestliže nám někdo naše slova připomene, jsme přesvědčeni, že to nejsou naše slova. Ale tím, že jsme je zapomněli, nezmizí. Jejich energie zůstává a působí dál. Proto je kontrola myšlení a mluvení, stejně, jako již uvedená kontrola pocitů, začátečním stadiem poznání sama sebe.

Sokrates také říká, že mozek, z něhož myšlení vychází, je jen hmotným střediskem myšlení, ale ne mysl sama. Mozek není schopen rozpětí za hranice rozumu, ale mysl, nazývejme ji duší, je schopna rozpětí v dimenzích ducha, které rozum nedosáhne.

Protože Tvoje původní podstata je duch, nemůžeš ji hledat rozumem, který není schopen dimenze ducha poznat.

Učit se hledat rovnováhu mezi citem a rozumem, mezi rozumem a duchem, chceš-li najít klíč k vnitřnímu nazírání.

Dále se ptáš, jak poznáš vnitřní volání svého Božského Já.

To jsi již poznal, jinak bys nepřemýšlel a nehledal cestu za vnitřním světlem. Toto volání je u každého rozdílné, závislé na tom, kolik duchovních impulzů a poznatků jsme byli schopni ve svých dřívějších životech využít k duchovnímu růstu. Dokážeš-li v nynějším životě oprostit svoji mysl od vnějších požadavků, sobeckosti,

negativních návyků a vlastností, jsi-li schopen sebekontroly a nezištné lásky, očistil jsi svou duši a budeš vnímat stále silněji ono tiché, vnitřní volání, o němž píšeš. Zatím si buď vědom jeho ozvěny ve svém nitru jako hlasu svědomí.

Milý příteli, píšeš mi, že vše se ve tvém nitru bouří a vzpírá a nevíš, co vlastně jsi.

Spíše věřím, že se vše vzpírá a bouří ve tvém hmotném vědomí. Hluboká moudrost říká, že to, co mám ve svém vědomí, jinak řečeno to, *co myslím, to jsem*. Zkus jednou svému hmotnému svědomí předložit myšlenky víry v sebe sama jako duchovní bytost, obdařenou nezměrnou silou a harmonií. Ale to, co myslíš, musíš věřit. Jinak zůstaneš dále rozpolcen ve své vnitřní jednotě, přístupný pochybnostem a strachu, protože Ti chybí vnitřní opora – víra. Nejsi-li schopen této víry, snaž se plnit svou mysl láskou a službou člověku. Ta je nejcennějším mystériem života a nejrychlejší cestou k vnitřnímu poznání. *Uč se milovat nejvíce tam, kde se ti to zdá nemožné*. Vyvažuj své pocity moudrostí, nepodléhej výtvarům a nátlakům svého myšlení, odmítej všechno negativní hned v zárodku. Prohlédni hru rozumu s Tvým pravým Já, abys mohl oprostit ve svém nitru nánosem hmotných iluzí, přání, chyb a zbytečných snů zahrabanou pravou skutečnost svého bytí.

Pak se Tvůj svět zkrásní projasněným vědomím a láska, kterou zaseješ, vrátí se v bohaté úrodě zpět.

Jak vidíš, napsala jsem dlouhý dopis, ačkoliv jsi věřil, že Ti neodpovím. Neber ho jako poučování, nemysli, že Ti chci ukazovat, kolik toho vím. Nejsem na tom o moc lépe než Ty. Všichni hledáme a je-li někdo o kruček dál, musí se vracet a pomáhat všem, kteří se na své putování vydali později.

Silně Tě zajímají prožitky duchovního Poznání. O těch není možno hovořit, ale je možné Ti ukázat světlo, které Tě k nim dovede a to je cílem mého dopisu. Odpusť, jest-li se mi to dostatečně nepovedlo, ale věřím, že z každého rozhovoru zůstane ve Tvé duši něco lpět. Semínko, které vzklíčí, až přijde jeho čas.

Ještě nakonec bych tě chtěla upozornit, že každé poznání je pravdou, ale ne pravdou absolutní. Je vždycky jen mikroskopickou částí velkého Absolutna, ale částí nesmírně vzácnou.

Přeji Ti mnoho síly a vnitřního klidu. Měj trpělivost a vytrvalost, nezapomeň, že jsi provázen nesčetnými pomocníky vyšších sfér, kteří s jásotem a radostí vítají každý Tvůj krok vpřed. Těším se na tvé další úspěchy.

Při psaní tohoto dopisu jsem ještě nevěděla, že bude patřit i vám všem, kteří ho čtete. Třeba v něm najdete odpověď na stejné otázky, jako jsou otázky mého přítele. Byla bych šťastná, kdyby vám pomohly přijmout Boha a Krista tak vroucně, abyste poznali, co je neskonalé štěstí.